

PRIJATELJSTVO

Ako je čovjek društveno biće, znači da ne može biti sam na ovome svijetu, da ne može ispuniti svoj život u zadovoljstvu sam sa sobom. Potreban mu je partner, drug, osoba s kojom će podijeliti to zadovoljstvo, s kojom će biti sretan - inače taj život gubi smisao. To mogu biti: muž, žena, roditelji, brat, sestra, prijatelji...

Čovjek kao osoba nije nikada sam za sebe, nego je dijaloški strukturiran. Osoba se ostvaruje tek onda kad stupi u komunikaciju s drugom osobom.

Sam Bog na početku stvaranja svijeta vidi kako čovjek ne može sam te kaže: *"Nije dobro da čovjek bude sam: načiniti ću mu pomoć kao što je on"* (Post 2, 18-19). Bog tada dodijeli čovjeku družicu kako ne bi bio sam. I njega i nju stvori na svoju sliku i priliku. On je utemeljio čovjeka na svom prijateljstvu, ali nažalost, čovjek je to prijateljstvo iznevjerio. Mi, također, često puta iznevjerimo to prijateljstvo svojim grijehom, ali Božje milosrđe je neizmjereno, Njegovo je prijateljstvo beskrajno te nam daje priliku izmirenja s Njim.

Bog je naš Otac, Stvoritelj - ali i prijatelj. Uz život poklonio nam je najljepši i najvrjedniji dar, a to je prijateljstvo. Mi to prijateljstvo širimmo dalje te tražimo ovozemaljskog prijatelja s kojim ćemo dijeliti trenutke svoga života.

No, pravog prijatelja teško je pronaći. To se ne može u malo vremena - za to je katkad potreban cijeli život. Treba se dobro osvjedočiti u to prijateljstvo. Kako uopće dolazi do prijateljstva? Do prijateljstva dolazimo spontano, ispitujući kod drugoga ponajprije stavove koji su nama jako važni. Prvo provjeravamo to prijateljstvo, a potom na tom provjeravanju gradimo povjerenje koje je temelj pravom i istinskom prijateljstvu. Dakle, prijateljstvo je slobodno, spontano i iskreno, ali ako ono postane prijateljstvo samo u smislu interesa, osuđeno je na propast.

U knjizi Sirahovoj čitamo: *"Ako želiš imati prijatelja, steci ga kušanjem, i nemoj se prebrzo u nj pouzdati. Jer netko je prijatelj samo onda kad to njemu odgovara, i taj ne ostaje vjeran u dan nevolje"* (Sir 6, 7-8). To se vjerojatno znalo i nama dogoditi, a možda smo i sami znali tako postupiti s drugima. Jesmo li se upitali - zašto? Možda zato što smo ljubomorni i preplavljeni egoizmom pa radije želimo primati nego davati. Pravi prijatelj ljubi do kraja, a u nevolji i bratom postaje. Nadalje, možemo pročitati u knjizi Sirahovoj: *"Nije li sama smrtna žalost kad se drug ili prijatelj pretvori u neprijatelja? U sreći se lažni drug raduje s prijateljem, a u času nesreće okreće se protiv njega. A pravi drug dijeli nevolju s prijateljem, i kad do boja dođe, štita se laća"* (Sir 37, 2-5).

Ove riječi, iako spadaju u "tvrđ govori", zaista nam puno govore. Sva prijateljstva nisu onakva kakvima se čine. Ima mnogo i onih lažnih, onih koji gledaju samo osobne interese i čim treba učiniti štošta dobrog za prijatelja, promeću se u neprijatelja. Svatko je to, zasigurno, doživio i u pozitivnom i u negativnom izdanju. Koliko smo puta prijatelju okrenuli leđa, a možda smo mu baš tada bili najpotrebniji. Ovdje možemo

spomenuti rečenicu iz Ivanova evanđelja: *“Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje”* (Iv 15,13).

Treba početi od onih najbanalnijih stvari, jer kaže se kako život čine male stvari. S vremenom naša opcija “biti za prijatelja” može doći do punine uzrasta kojeg Krist od nas traži. To je za sve nas već učinio naš veliki prijatelj - Isus Krist. On nas i dalje beskrajno ljubi te svoj život svakodnevno predaje za nas.

Prijateljstvo je nešto prekrasno, jedan predivan osjećaj. Sam Isus je imao svoje prijatelje. U tom prijateljstvu nije isključivao nikoga: Lazara, Martu, Mariju, apostole... To će reći kako je pravo prijateljstvo otvoreno i drugima. Naše prijateljstvo treba biti upravo takvo. Prijateljstvo ima i određene zadaće. Jedna od njih sastoji se u tom da u vrijeme i prostor svoga srca puštamo svoga prijatelja, da zajedno s njim dijelimo sve dobre trenutke i one manje dobre, ostavljajući uvijek prostora trećem. To je tajna našeg Trojstvenog Boga.

Godine nam trebaju da izgradimo ono pravo istinsko prijateljstvo, a katkad je dovoljan samo jedan trenutak da sve padne u vodu te se uruši prijateljstvo. Iskrenost i pomaganje hrani prijateljstvo. Najbolji primjer i pravo lice prijatelja imamo u Isusu Kristu. On ljubi bez očekivanja uzvrata, te nam oprašta iako ga teško vrijeđamo. Pravi prijatelj ne prekida prijateljstvo iako je koji put uvrijeđen, nego traži i dalje ono “pravo lice” svoga prijatelja.

Kako bismo nešto postigli, trebamo u to uložiti mnogo truda i napora. Steći pravo prijateljstvo i biti pravi prijatelj je teško, ali kad se to postigne - sve je lakše. Lijepo je negdje u dubini srca čutiti kako imaš nekoga na koga se uvijek možeš osloniti, bez obzira na to gubiš li ili pobjeđuješ u igri života.

Isus nam kao i uvijek daje najbolji primjer. Slijedimo ga!

Fra Josip Sušić